AdRem

Nummer 2, Maart 2026, Jaargang 46

Inhoud

Wat er allemaal aan de hand was 2
Plant van de maand februari.....4
Fotogalerij 6
Fotogalerij 7
Wilde mutanten 8
Twee hobby's gemakkelijk te combineren.....9
Steengoed 11
Met een boekje in een hoekje 13
Uit de oude doos 15
Onder ons gezegd 16
Jaarprogramma 2026 17

Succulenta—Afdeling “De Achterhoek”

Opgericht september 1975

Verenigingsavonden:
Iedere tweede donderdagavond van de maand in "Kruidenhof te Mallum" In Eibergen. Aanvang 20:00 uur.

Contributie:
Lidmaatschap € 20,- per jaar.

Naast de contributie voor de afdeling, moet er ook nog € 30,- contributie aan de landelijke vereniging "Succulenta" betaald worden.

Informatie:
Voor informatie over de vereniging kunt u op de hiernaast staande adressen terecht, of op de verenigingsavonden zoals hierboven vermeld staat.

Bestuur

Voorzitter:
Theo Rengelink
Geleijnsestraat 48
7009 KE Doetinchem
0314 324154

Scretaresse:
Annie Heijnen,
Kuipersweg 9
7107 BC Winterswijk
0543 564314

Penningmeester:
Diddy Hoogstraten
Rozenkamp 8
7151 VN Eibergen
0545 472778

Leden:
Trudy Welman
Julianastraat 17
7161 CP Neede
0545 295813

Jurrie Hardiek,
M. Krusemanstraat 122
7513 HM Enschede
053 4301499

Foto voorpagina: *Haworthia schmidtiana* nigra (gemaakt door Theo)

Wat er allemaal aan de hand was

We schrijven 29 januari en ik heb een dagje sneeuwvrij van het werk dus heb ik lekker de tijd om aan de AdRem te werken.

Foto 1: Hunebed D17 (in de buurt van Rolde)

Het korte uitstapje naar Drenthe was een genot: geen vuurwerk, heel veel natuur, hunebedden en zwerfstenen om te zoeken.

Zo'n twintig jaar geleden zijn we begonnen met een dagje hunebedden te kijken, wat we tien jaar geleden nog een keer herhaald hebben. Alle bezochte hunebedden hebben we gefotografeerd en opgeschreven, zodat we van de 54 Nederlandse hunebedden we op 7 na ze allemaal gezien hebben. Nu alleen nog een keer rond Emmen de laatste 7 bezoeken en dan hebben we ze compleet!

Ik vind het toch tot de verbeelding spreken, een groot prehistorisch graf van zwerfstenen gemaakt. Vaak liggen ze ook nog heel schilderachtig in de natuur of het bos.

Alleen was -6 misschien niet de meest handige temperatuur om foto's te maken, maar de hunebedden staan meestal dicht bij de weg zodat je altijd weer snel je vingers (en de rest) op kunt warmen in de warme auto.

Voor de zomervakantie dit jaar hebben we ook al plannen: de tweede week van juni heb ik eerst een week vrij om van de cactusbloemen te genieten en aansluitend gaan we twee weken naar Rügen, het grootste Duitse eiland, welke zich in de Oostzee bevind. Hier hebben ze ook hunebedden, mooie natuur en zelfs krijtrotsen, dus ik ben benieuwd.

Met de cactussen uit de moestuin ben ik nu de kratten aan het nummeren, fotograferen en registreren. Dit heb ik bijna klaar en dan kan ik de soorten iets meer gaan groeperen want nu staat alles een beetje hudje mudje. Ook heb ik al hardhouten palen gehaald om de plek voor planten (*Rebutia's*) in de moestuin met 5 kratten uit te breiden. Van deze vijf heb ik er al weer twee vol en dan heb ik dus nog plek voor 3 extra kratten. Dan heb ik weer wat plek voor wat nieuws, ze blijven tenslotte ook allemaal groeien.

De paprika's zijn al weer gezaaid en komen al op, tomaten ben ik maar mee gestopt, zonder afdak worden alle tomaten rot in mijn moestuin, dus na jaren proberen en frustreren geef ik het op, kan ik me richten op iets dat het wel goed doet in mijn tuin, zoals de paprika's in de volle grond. Vorig jaar had ik van 13 planten meer dan 90 paprika's net als het jaar ervoor, dus dat gaat wel goed.

In mijn voortuin ruikt het alweer heerlijk door de voorjaarsbloeiers als *Lonicera grandiflora*, *Sarcococca sp.* en de *Edgeworthia*, laat het voorjaar maar komen.

Net heb ik een *Nolina nelsonii* gekocht bij Peer in Doetinchem, van 50 voor 25 euro, dat gaat nog een keer. Er stonden ook nog *Dasylirion serratifolium*, maar deze hadden allemaal bruin blad in hun hart, dat lijkt me niet best. Ook heb ik nog een *Lepismium bolivianum* gekocht, vorig jaar had ik een sneu scharminkel van deze soort gekocht, maar die ruil ik toch maar voor deze gezonde volle plant, ik spaar alle planten uit Bolivia. Zo heb ik ook al een *Fuchsia bolivianum* uit Tsjechië gekregen van een medeliefhebber, mijn enige Fuchsia!

Dus nu maar weer wachten op de volgende bijeenkomst van de vrienden van de Boliviaanse cactusclub waarvan Albert Hofman voorzitter is.

Theo

succulenta

Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers
van cactussen en andere vetplanten

Plant van de maand februari

Ceraria namaquensis

Deze mooie plant heb ik op de cactusavond van 12 februari gewonnen met de verloting en aangezien dit de aangewezen plant was deze maand, volgt hier de beschrijving.

Na het bekijken van verschillende websites (ik heb geen literatuur over dit soort planten, of erg achterhaald) zoals Llifle en cactuspro viel het me op dat veel van deze sites elkaar letterlijk citeren, wat me niet echt het idee geeft dat ik hier met meerdere bronnen te maken heb. Ik vond ook een artikel uit 1992 van iemand van de Kirstenbosch botanische tuin, dus daar ga ik het meest op af.

De plant is beschreven als *Portulacaria namaquensis* in 1862 door Otto Wilhelm Sonder. In 1912 is de plant in het (monotypische) geslacht *Ceraria* geplaatst.

Na een phylogenetische (verwantschaps) studie in 2014 is het geslacht *Ceraria* opgeheven en de plant weer in *Portulacaria* geplaatst, officieel per maart 2024, dus dit is nu de geaccepteerde naam. *Portulacaria* is postelein, dus zo heet de onderfamilie ook, de posteleinfamilie.

Foto 2: Ceraria namaquensis

Ik heb het hier over een struikachtige plant die tot 3 meter hoog kan worden. Hij komt voor op erg rotsige plaatsten langs de oranje rivier, op de grens van Zuid-Afrika en Namibië. Dit is een extreem droog gebied met (spaarzame) winter-neerslag.

Om met de droogte om te gaan heeft deze plant heel kleine blaadjes die een beetje doen denken aan een *Allaudia* (een *Didieracae*), waar hij niet mee verwant is. Deze blaadjes vallen in de natuur vaak af in het droge, hete seizoen (de zomer), in cultuur blijven ze er vaak aan zitten. De planten hebben unisexuale bloemen, wat wil zeggen dat elke plant ofwel een mannetje is, ofwel een vrouwtje, net als bij ons dus. Ze bloeien in het voorjaar met kleine roze bloemetjes die op een stokje staan die uit de stengel komt. Wil je er zaad van winnen, heb je dus een vrouwtje en een mannetje nodig. Ze zijn niet winterhard, dus willen ze in de winter redelijk warm gehouden worden, ik denk dat hij bij mij in de woonkamer gaat wonen in de winter en in de kas in de zomer.

Karel, als kenner van Zuid-Afrikaanse gewassen, zei op de avond dat ze erg snel groeien, zodat Annie al zei dat zij hem niet wou hebben. Dit was natuurlijk weer een grapje van Karel want deze planten groeien extreem langzaam.

Karel, er is een cabaretier aan je verloren gegaan!

Dit soort planten, die aangepast zijn aan het omgaan met extreem weinig water, zijn vaak erg moeilijk in de cultuur omdat ze heel slecht reageren op teveel water, maar ze mogen ook niet helemaal uitdrogen, dus ga er maar aan staan. Ook in Kirstenbosch wilden deze planten niet goed groeien, ze rotten erg snel.

Om dit probleem te omzeilen heeft Rod Saunders van de Kirstenbosch botanische tuin ze geprobeerd te enten op een veel makkelijker plant die verwant is, de *Portulacaria afra*.

In 1990 heeft hij 300 planten geënt op instigatie van Ernst van Jaarsveld, een jaar later waren alle enten aangeslagen en aan de (langzame) groei gekomen.

Als entmethode gebruikte hij de v-vorm, zoals gezien op de Krause film op de bijeenkomst van 12 februari.

Door het goede resultaat van deze test is dit nu de vorm waarin we dit soort planten succesvol kunnen kweken/kopen: geënt op een onderstam van *Portulacaria afra*.

Deze planten groeien goed samen verder als 1 plant en kunnen dan veel meer water verdragen zonder te zeuren.

Ik ben dan wel hoofdzakelijk van de Zuid-Amerikaanse bergplanten, maar voor zo'n juweeltje maak ik altijd plek.

Bronnen:

- Ceraria namaquensis, Rod Saunders in de Veld & flora 3-1992
- Wikipedia
- Llifle

Theo

Fotogalerij

Verzorgd door Theo.

Foto 3: Aylostera rauschii

Foto 4: Haworthia cooperii

Foto 5: Lobivia aurea

Foto 6: Lobivia sp

.

Foto 7: Rebutia kas (J. de Vries)

Foto 8: Sulco's (J. de Vries)

Fotogalerij

Verzorgd door Trudy.

Foto 9: Sulcorebutia brevispina

Foto 10: Sulcorebutia's

Foto 11: Strombocatus disciformus

Foto 12: Ariocarpus fissuratus

Foto 13: Aloe's bij Gert Ubink

Foto 14: Euphorbia gottlebei

Wilde mutanten

Een ent van Astrophytum caput-medusae gedraagt zich vreemd.

Ik weet dat ik aan het begin van deze artikelenreeks had gezegd dat geënte planten hier geen plaats hebben, maar deze gedraagt zich wel dermate vreemd, dat ik hem toch noemen wil.

In de KUAS (het blad van de Duitse cactusvereniging DKG) van november 2025 stond een heel interessant artikel van Klaus-Peter Kleszewski. Hierin vertelt hij het verhaal van meerdere enten van bovengenoemde soort die zich apart gedragen. Ik zal hier een korte samenvatting geven van zijn bevindingen, met toestemming van de auteur en de DKG uiteraard.

Deze soort is in 2002 beschreven als een *Digitostigma* en in het daaropvolgende jaar tot *Astrophytum* omgecombineerd. Na verloop van enige tijd werden er geënte planten hiervan aangeboden. Deze enten zijn dan meestal in de vorm van een stuk tuberkel welke overlangs opengesneden is (zie foto). Deze entmethode word vaker toegepast bij nieuwe, dure planten die ze snel willen vermeerderen. Hajek in Tsjechië zei tijdens ons bezoek 2024 dat een zaadje in het begin 100 euro kostte bij Köhres, dus dan probeer je eens wat.

Nadat de schrijver zo'n plant aangeschaft had gebeurde er de eerste tijd niks. Aan het einde van de zomer trad er een paar centimeter van de ent een tuberkel uit de onderstam naar buiten. Deze ontwikkelde zich in een paar weken tijd tot een volledige tuberkel met een bloem. Na verloop van tijd werd dit een mooie plant met regelmatig meer bloemen, maar ondertussen leek de entstam steeds verder te krimpen.

Foto 15: Groeiwijze uit de onderstam

Dit uit de onderstam uitlopen van deze soort is al vaker bij andere liefhebbers waargenomen, waarbij er een dikke penwortel gevormd word, bij dunne onderstammen als *Pereskiopsis* op de onderstam, maar bij bredere onderstammen als een *Ferocactus glaucescens* word deze penwortel in het lichaam van de onderstam gevormd. Dat de wortel van de ent de onderstam vult/overneemt is natuurlijk geen goed nieuws voor de onderstam, welke na enige tijd afsterft.

Foto 16: Nieuwe ent

Dat een normale *Astrophytum caput-medusae* een dikke penwortel heeft was bekend, maar dat deze ook onder een ent in de onderstam kan ontstaan is toch wel vreemd te noemen. Normale enten lopen doorgaans altijd uit het geënte stukje weefsel uit.

Na het sterven van de ent en de onderstam had de auteur de unieke mogelijkheid om de plant open te snijden en binnen in de onderstam te kijken.

Hier vond hij een bijna volledig gevormde penwortel en een gedeeltelijk vergane (opgebruikte?) onderstam.

De conclusie van de auteur is dat waarschijnlijk bij een ent van deze soort eerst de penwortel gevormd word en pas als deze (gedeeltelijk) gevormd is groeit de plant met een tuberkel de onderstam uit. Zo lijkt het dus de eerste tijd na enten of er niks gebeurd, maar de plant is dus al druk bezig een wortel te vormen.

Ik zou wel willen weten of dit soort gespleten tuberkel-enten van deze soort bij sommige entmethoden / liefhebbers wel goed aanslaan en gezond verder groeien, dus als iemand ervaring of kennis hierover heeft: laat het weten.

Tot slot wil ik de auteur, Klaus-Peter Kleszewski en de DKG hartelijk bedanken voor het verlenen van toestemming en het verstrekken van aanvullende informatie en de foto's.

Theo

Twee hobby's gemakkelijk te combineren

Ook deze keer weer drie planten uit onze eigen flora. Er zijn nog heel wat soorten te gaan, dus ik kan nog wel even vooruit — bij leven en welzijn.

Zomerfijnstraal (*Erigeron annuus*)

Foto 17: Erigeron annuus

Als eerste de zomerfijnstraal (*Erigeron annuus*) uit de familie van de samengesteldbloemigen (*Compositae*).

Deze eenjarige plant wordt tot zo'n 70 cm hoog en groeit op vochtige plekken, zoals rivieroevers en de voet van dijken. De witte bloempjes met een geel hart verschijnen in juli en augustus. Oorspronkelijk komt de soort uit Noord-Amerika, maar bij ons is ze inmiddels vrij algemeen ingeburgerd.

De naam fijnstraal verwijst naar de fijne lintbloemen. De geslachtsnaam Erigeron is samengesteld uit eri (vroeg) en geron (grijs), wat slaat op het grijze zaadpluis dat al vroeg te zien is. Annuus betekent 'éénjarig'.

Bezemkruiskruid (*Senecio inaequidens*)

Foto 18: Senecio inaequidens

De tweede plant is het bezemkruiskruid (*Senecio inaequidens*), eveneens uit de familie van de samengesteldbloemigen (*Compositae*). Ook dit is een exoot, afkomstig uit Zuid-Amerika. De soort is in Europa terechtgekomen via de wolhandel — de eerste waarneming in onze streken was in België, bij een wolverwerkingsbedrijf. De gele bloemen verschijnen van juni tot in december.

Sinds de jaren twintig van de vorige eeuw is het bezemkruiskruid algemeen geworden, vooral in stedelijke gebieden, waar het zich als echt onkruid gedraagt. De Nederlandse naam verwijst naar de wortel, die op een bezemsteel lijkt. De soortnaam inaequidens betekent ‘ongelijke tanden’, een verwijzing naar de getande bladrand. Het woord kruiskruid kan slaan op de kruisgewijs geplaatste bladeren, maar mogelijk is het ook een verbastering van het Duitse Greiskraut. De geslachtsnaam Senecio betekent ‘grijsaard’, verwijzend naar het grijze zaadpluis.

Smalle waterpest (*Elodea nuttallii*)

Foto 19: Elodea nuttallii

De derde plant is de smalle waterpest (*Elodea nuttallii*), uit de waterkaardefamilie (*Hydrocharitaceae*). Het is een echte ondergedoken waterplant en eveneens een exoot uit Noord-Amerika. De lichtgroene stengels kunnen tot een meter lang worden.

De plant is tweehuizig, maar in Europa komen vrijwel alleen vrouwelijke exemplaren voor, terwijl in Japan alleen mannelijke planten voorkomen. De voortplanting gebeurt hier uitsluitend vegetatief.

De soort is ooit als aquariumplant ingevoerd en levert zuurstof aan het water, maar groeit vaak zo sterk dat ze andere waterplanten verdringt. Omdat de smalle waterpest voedingsstoffen direct uit het water kan opnemen, vormt ze voor de inheemse flora snel een probleem. In Europa is het daarom verboden de plant te verhandelen of aan te planten. De naam waterpest verwijst naar de hardnekkige groeiwijze. Elodea komt van het Griekse helodes, wat ‘moerassig’ betekent.

Zo, weer gereed. Tot de volgende bijeenkomst!

Jur

Steengoed

Globularia cordifolia

Foto 20: Globularia codifolia

In voorgaande AdRems zijn diverse middelgrote struiken aan bod gekomen. Dit keer staat het ministruikje *Globularia cordifolia*, een halfheestertje in het voetlicht. Ze behoort tot de familie van de *Plantaginaceae* (weegbreefamilie). In mijn oude alpine boeken uit de jaren 80 wordt ze nog onder de *Globulariaceae* vermeld. Als je de plant goed bekijkt heeft ze ook veel weg van ons bekende onkruid de grote weegbree (*Plantago major s. major*).

De naam cordifolia verwijst naar de hartvormige bladeren, een opvallend kenmerk van deze soort. De naam 'kogelbloem' verwijst naar de opvallende, bolvormige bloemhoofdjes.

De habitat van *Globularia cordifolia*, is het kalkgebergte van Midden- en Zuid-Europa. De natuurlijke groeiplaats ligt in de Alpen, de Jura en de Pyreneeën, waar de plant te vinden is op droge kalkrotsen, rotsspleten en puinvelden.

De plant is een wintergroene, bodem bedekkende vaste plant die laag bij de grond blijft. De hoogte bedraagt slechts 5 tot 15 centimeter, terwijl de plant in de breedte langzaam uitgroeit.

Het blad is glanzend donkergroen, dik en leerachtig, met een karakteristieke hartvormige inkeping aan de top.

Foto 21: Globularia cordifolia, ook mooi in de winter

Foto 22: Globularia cordifolia, bladrozetten en takken

De gesteelde bladeren staan in kleine bladrozetten aan de stengels. Ze zijn klein en vormen een dichte, kruipende mat. De stengels zijn half houtig en vertakt, wat de plant een stevige structuur geeft.

Van juni tot juli verschijnt op korte steeltjes de lavendelblauw tot grijsblauw bolvormige bloemhoofdjes. Deze 'kogelronde' bloemen bestaan uit talrijke kleine, tweelippige bloempjes die samen een pluizig, bollend geheel vormen.

De bloei trekt bijen en andere bestuivers aan en vormt een mooi contrast met het donkere blad.

Globularia cordifolia verlangt een zonnige tot licht beschaduwde plaats met een zeer goed doorlatende bodem en matig voedselrijk. De plant verdraagt temperaturen tot -25°C. Het grootste gevaar in de winter is niet de kou, maar juist overtollige natheid. In combinatie met vorst kan dit tot wortelrot leiden. Vandaar het belang van goede drainage en eventueel ook een bescherming tegen vocht. Zelf gebruik ik hier PVC platen voor die ik met rotstentharingen en touw op de plaats houdt. In 2025 heeft ze goed gebloeid zonder winter bescherming. Ook nu heeft ze geen bescherming, maar er is veel meer vocht gevallen dan het afgelopen winterseizoen. Dus is het afwachten hoe de plant hierop reageert.

Foto 23: Globularia cordifolia in combinatie met Androsace

De plant combineert goed met andere alpiene soorten die vergelijkbare eisen stellen, zoals *Actinella scaposa* (wel winterbescherming), *Androsace* en botanische tulpen.

Trudy

Met een boekje in een hoekje

A celebration of flowers, two hundred years of Curtis'botanical magazine

Dit keer wil ik graag een boek bespreken dat ik vorig jaar van Albert Hofman gekregen heb, A celebration of flowers, geschreven door Ray Desmond. Dit is een Engelstalig boek dat de geschiedenis van Curtis' botanical magazine beschrijft, van het eerste begin totdat dit magazine overging in 'The Kew magazine' in 1984.

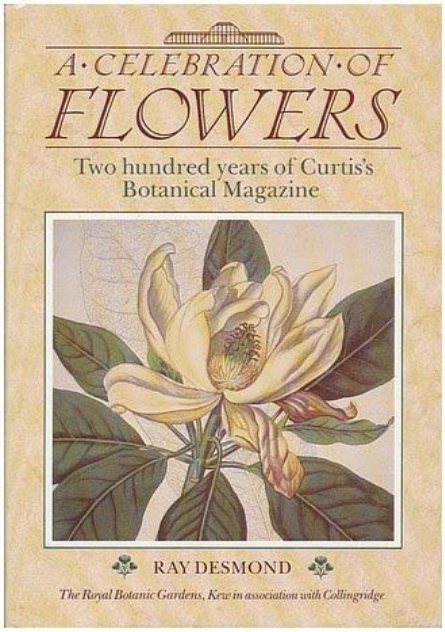

Curtis' botanical magazine is opgericht door William Curtis in 1787, als een maandblad.

In de titelpagina werd verduidelijkt voor wie het blad bedoeld was: "(to) Such ladies, gentlemen and gardeners, as wish to become scientifically acquainted with the plants they cultivate." Oftewel vertaald: (aan) zulke dames, heren en tuinlieden die wetenschappelijk bekend wensen te worden met de planten die ze cultiveren.

Elk nummer had drie handgekleurde etsen, voorzien van de Latijnse naam (met Linnaeus' klasse en order), de populaire naam en verder groeiplaats, bloeitijd en wat verder van belang is voor het succesvol cultiveren van deze planten in de volle grond, de koude- zowel als de warme kas (greenhouse and stove).

Vanaf het begin werd er samengewerkt met grote botanische kunstenaars voor het vervaardigen van de etsen, mensen als Sydenham Edwards en James Sowerby. Later kwamen daar illustere namen bij als: Sir William Hooker, Walter Hood Fitch en Francis Bauer.

Als deze namen je al bekend voorkomen, dat kan kloppen, in de vorige boeken die ik besproken heb over botanische kunst werden deze mensen al uitgebreid voorgesteld.

Na de oprichting door William Curtis nam William Hooker het stokje tijdelijk over, vanaf 1845 maakte Lovell Reeve de dienst uit. Gaandeweg werden de banden met de voorloper van Kew gardens steeds verder aangehaald, op de wrapper(postverpakking) stond dan ook een afbeelding van de (nieuwe)grote palmenkas van Kew gardens. Verder word er ingegaan op de verschillende mensen die het voortouw namen door de jaren heen en wat dit betekende voor het blad.

Vanaf het begin waren er warme contacten met plantenontdekkers als Bonpland, Ward (van de 'Wardian case' een eerste broeikasje om planten tijdens de zeereis te beschermen) en anderen. De Wardian case was in gebruik tot de tweede wereldoorlog, dus in totaal zo'n 100 jaar. In deze honderd jaar zijn de meeste tuinplanten die we nu mogen verzorgen in onze tuinen 'ontdekt' ,voor de tuiniers toegankelijk gemaakt, vermeerderd en verspreid.

Wij als tuiniers hebben dus veel te danken aan deze vroege plantenontdekkers. Ook op het gebied van de cactussen werden er veel ontdekkingen gedaan, iets meer in Noord-Amerika dan in Zuid-Amerika.

Voor de ontdekking van de Zuid-Amerikaanse bergplanten moesten we toch wachten op mensen als Fric, Backeberg, Marsoner, Blossfeld en dergelijke, die dit gebied vanaf ongeveer 1920 gingen doorkruisen, maar dat is weer een ander boek.

PLATE 36
Echinocereus pectinatus var. *dasyacanthus* (upper); *Echinocereus rigidissimus* var. *rubispinus* (lower). Christabel King. Watercolour. (*Kew Magazine*, vol. 1, part 4, 1984, plate 24) Echinocereus is one of the most widely cultivated genera in the family Cactaceae.

Foto 24: Cactus in boek A Celebration of Flowers

Al met al een interessant boek, met een mooie inkijk in de eerste plantenperiodiek (tijdschrift), de beweegredenen van deze mensen en de resultaten hiervan.

Weliswaar staan hier niet zoveel plantenetsen in als in sommige boeken die ik eerder beschreven heb, maar dat neemt niet weg dat de tekst heel leuk en leerzaam is, makkelijk te lezen en logisch ingedeeld.

De overheersende tendens van dit boek vind ik dus erg positief, als je interesse hebt in de vroege plant-ontdekkingen en beschrijvingen en wat dit allemaal voor onze tuinen nu betekend.

Rest me nog te melden dat dit boek 210 bladzijden bezit en in 1987 uitgebracht is. Bijgevoegde ets is van de enige cactus in het boek, afgezien van de zwart wit tekening van de Welwitschia dan.

Ik heb hem al een tijdje uit, dus als iemand hem lenen wil, meld het even voor de volgende avond, dan neem ik hem mee.

Theo

Uit de oude doos

Succulenta juli 1967: Mijmeren over het jaar 2000

Van maand tot maand

Mijmeren over het jaar 2000 is in de mode; er is een congres of iets dergelijks over geweest, overal ter wereld wordt erover gesproken. In de kranten wordt erover geschreven, ik heb zelfs een krant gezien, die er aan gewijd was.

Alle mogelijke verwachtingen over dat intrigerende jaar zijn uitgesproken, alleen heb ik nog nergens iets over cactussen en dergelijke planten kunnen vinden en het wordt dus hoog tijd daar nu eens wat aandacht aan te besteden.

Het ziet er voor liefhebbers in het algemeen niet slecht uit, er komt veel meer vrije tijd en de twee hoofdvijanden van liefhebberij nemen in kracht af nl. de auto en de tv. Vooral de autorijders zullen het kwaad te verduren krijgen; wanneer we lezen dat er in 2000 zeven miljoen auto's op de weg verwacht worden, dan wordt het een gekrioel op de wegen en is de lol van het rijden af. We zullen dan maar thuis blijven en de auto laten staan, wanneer we dan tenminste nog een plaatsje kunnen vinden om het vehikel neer te zetten. Ook zullen we tegen die tijd wel televisiemoe zijn en blij dat we daar eens niet naar behoeven te kijken.

Dan komt er veel tijd vrij, zeer geschikt om te besteden aan een liefhebberij; dan zal het mogelijk gedaan zijn met de passieve vrije-tijdsbesteding, die nu hoogtij viert; dan zal het opzetten van een verzameling planten en het kweken daarvan een ideaal onderwerp zijn voor de vrije tijd.

Of de verwarming dan goedkoper zal zijn, is de vraag, want al zullen we dan mogelijk een zeer goedkope warmtebron hebben (atoom-energie bv.), het aantal mensen zal dan tegen die tijd ook weer belangrijk zijn toegenomen en die zullen allen in de winter warmte nodig hebben. Maar vrij zeker zullen er dan mogelijkheden ontwikkeld zijn, waardoor iedereen in staat gesteld kan worden niet al te duur een kasje met verwarming te bouwen.

Hoe het met het sortiment zal gaan, is moeilijk te voorspellen. Vermoedelijk zal er dan wel een eind gekomen zijn aan de stroom van nieuwe cactus-soorten uit Zuid-Amerika; maar dan zullen we toch weer nieuwe import van bekende planten nodig hebben, want de Ritter nummers en aanverwante zullen wel zijn verdwenen; dat zijn dan planten uit het grijze verleden, zoals nu de cactussen van Fric en Berger.

Laten de jongeren onder ons vooral nummers (en ook kranten), waarin over het jaar 2000 geschreven is, bewaren; ze kunnen dan over 33 jaar zien, hoe vooruitziend we geweest zijn.

B.

98

Onder ons gezegd

Verslag van de jaarvergadering op donderdag 12 februari 2026.

Het jaarverslag over 2025 en het financieel verslag worden onder dankzegging goedgekeurd.

De kascommissie, bestaande uit Henk Viscaal en Tonnie Woerts hebben de boekhouding in orde bevonden. Volgend jaar zitten Henk Viscaal en Piet Hoogers (bij verhindering Tonnie Woerts) in de kascommissie.

In het bestuur zijn Trudy Welman en Theo Rengelink aftredend en herkiesbaar. Ze krijgen applaus en mogen het weer 3 jaar doen.

Hierna is er pauze en verloting. De plant van de maand, een *Ceraria namaquensis*, wordt gewonnen door Theo. De verlotingsplanten zijn beschikbaar gesteld door Henk Viscaal en Johan van Dijk.

Na de pauze vertoont Theo een oude film over een grote cactuskweker uit Dresden. Het is een film uit de jaren vijftig. Het is een mooi tijdsbeeld en alle technieken komen aan bod zoals zaaien, enten, verpotten enz.

In maart verzorgt Theo de praktijkavond over een nieuw DNA bij de cactussen.

Het is de bedoeling dat er op 26 april een kleine plantenmarkt gehouden wordt in de kruidentuin. Dit is ook tevens de opening van het nieuwe seizoen. Er is gevraagd of we mee willen doen.

De tuinbezoeken zijn dit jaar bij Albert Hofman en Theo Rengelink.

Het reisje is dit jaar op 23 mei.

Annie

Foto 25: Ledernavond 12-2-2026

Jaarprogramma 2026

Januari	8	Lezing door Theo Rengelink over Sardinië.
Februari	12	Jaarvergadering.
Maart	12	Praktijkavond
April	9	Lezing door eigen leden.
Mei	7	Tuinbezoek.
	23	Reisje.
Juni	11	Tuinbezoek.
Juli	9	Bezichtiging kruidentuin.
Augustus		Vakantie.
September	10	Gastspreker.
Oktober	8	Ruilavond.
November	12	Gastspreker.
December	10	Foto- en praatavond.

Open Dag

Zaterdag 11 april 2026

Mijnsherenweg 20

1433 AS Kudelstaart

Tel. 0297 326889

UBINK

CACTUS & SUCCULENT